ΤΟΣΟΝ ΚΑΙΡΟ

—

Τόσον καιρὸ ποῦ τριγυρνᾷς στῆς ξενητειᾶς τὰ μέρη
Πόσο σ' ἐπεθυμήσαμε ἕνας θεὸς τὸ ξέρει!
Τώρα καθένας ἀπὸ μᾶς τὰ χέρια του ἀνοίγει
Καὶ σὲ προσμένομ' ὅλοι μας μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα,
Κι' ἂν δὲν μᾶς φέρῃς Ἤπειρο καὶ Θεσσαλία ἀκόμα,
Κὰν φέρε μας κυνῆγι.

De Kock

ΘΕΑΤΡΟΝ ΦΑΛΗΡΟΥ.

—

Ὅταν οἱ Εὐρωπαῖοι θέλουν νὰ στιγματίσουν καμμίαν πρᾶξιν συμπολιτῶν αὐτῶν λέγουν συνήθως: Εἶναι ἀνταξία Ζουλοῦ ἢ ἀνταξία Ἐρυθροδέρμων.

Οἱ Ἕλληνες δὲν ἔχουν ἀνάγκην νὰ καταφεύγουν εἰς τόπους ἀγρίων. Εἶναι ἀρκετὸν ἂν εἴπωσιν: Εἶναι πρᾶξις ἑλληνική.

—

Μετὰ τοὺς ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει Λογγόπουλον καὶ Νικοσίαν τὴν ἐργολαβίαν τοῦ Θεάτρου ἐφαίνετο ὅτι τὴν ἔχει ἡ Διεύθυνσις τοῦ Σιδηροδρόμου. Ἡ μεγαλόσχημος ὁμογενὴς αὐτὴ διεύθυνσις ἀπεδείχθη κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας πολὺ λογγοπουλωτέρα τοῦ Λογγοπούλου. Ἂν ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ἐκολλήθη εἰς τὰ χρήματα τῶν ἠθοποιῶν, ἡ ψυχὴ τῆς Ἑταιρίας ἐκολλήθη εἰς τὸ χρῆμα τοῦ δημοσίου. Εἶναι πολὺ *δημοσία* ψυχή.

—

Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἠπάτα τὸ δημόσιον ὑποσχομένη τὸ πρωῒ Λασσὰλ καὶ τὸ βράδυ παρουσιάζουσα τὸν Μασκερόνην ντυμένον γυναίκεια καὶ παίζοντα τὴν πριμαδόναν.

Τὴν ἑσπέραν τοῦ Σαββάτου μὴ ἀρκεσθεῖσα εἰς τὸ παιγνίδι αὐτὸ ηὔξησε καὶ τὴν τιμὴν τῆς εἰσόδου εἰς 1,90 παρανόμως, κακοήθως, ἁρπακτικῶς. **1 κ' 90,** καὶ ὅταν ἤνοιξεν ἡ σκηνὴ ἔδιδε μόλις δέκα λεπτῶν La fille du Tambour-Major, ὡς νὰ ἦτο ἡ Θεατρικὴ Ἑταιρία ῥήτωρ Κώστας καὶ τῆς ἐζήτησαν δεκάρικον λόγον.

—

Ἀλλὰ τί Ἕλληνες! Ὡς νὰ τοὺς ἔπαιρνε ἡ Ἑταιρία τὰ Ἰωάννινα. Μὲ τί ἡρωϊσμὸν ὑπερασπίσθησαν τὴν μία κ' ἐνενῆντά των.

Ἡ κυρία Λασσὰλ ἠδιαθέτει. Ἐπὶ τέσσαρας ἡμέρας ἔπασχε πυρετόν. Αὐθημερὸν εἶχε λάβει παρὰ τοῦ ἰατροῦ Μπαλάνου ἄφθονον δόσιν κινίνης. Ἐπρόκειτο νὰ ἀγγελθῇ τοῦτο εἰς τὸ κοινόν. Ἀλλὰ τὸ ἡρωϊκὸν κοινὸν εἰς πάντα ἐξερχόμενον ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐνόμιζεν ὅτι βλέπει ἀπεσταλμένους τῆς Περσίας ζητοῦντας: Γῆν καὶ ὕδωρ! Ἡ ἀπάντησις ἦτο σπαρτιατική. Γῆν καὶ ὕδωρ; Ὄχι! La première! (Acte δηλαδή!) Toute la pièce!

Οἱ Ἕλληνες ἐνίκησαν! Καὶ ἡ Λασσὰλ ὠχρά, ἀσθενής, χωρὶς φωνήν, σχεδὸν τρέμουσα ἐκ ῥίγους πυρετοῦ, ἐτραγούδει ὡς θὰ ἐτραγούδει ἀπέναντι Καννιβάλων, οἵτινες θὰ τῇ ἠπείλουν:

— Τραγούδα ἢ θὰ σὲ φάμε.

Οἱ Ἕλληνες ἔτρωγαν προχθὲς τὸ εἰδωλόν των.

—

Λένε ὅτι ὁ κ. Brouette προσέβαλε τὸ δημόσιον στρέψας τὰ νῶτα διὰ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν σκηνήν. Ἡμεῖς ἐνομίσαμεν ὅτι αὐτὴ ἦτο ἡ φυσικὴ ὁδὸς τῆς εἰσόδου. Δὲν ἐπιμένομεν ἐν τούτοις εἰς τὴν γνώμην μας, διότι ἡμεῖς μποροῦμε νὰ ἐκλάβωμεν τὴν Παναγίαν δι' Ἡγουμένισσαν καὶ νὰ τῆς χαριεντιζώμεθα. Ὁ κ. Brouette καθῆκον ἔχει νὰ διαψεύσῃ δημοσίως ὅτι προέβη εἰς κίνημα προσβλητικὸν τοῦ κοινοῦ.

—

Ἀλλὰ τὰ συρίγματα καὶ ἡ ἀποτρόπαιος πεντάρα ἦσαν σχεδιασμένα πρὸ τῆς παραστάσεως διὰ λόγους μωρούς. Ἡ ἀστυνομία ἥτις οὐδέποτε ἠθέλησε νὰ ἀπαγορεύσῃ τὴν εἴσοδον εἰς κτήνη ἐκεῖ ὅπου συνέρχονται ἄνθρωποι ὀφείλει τοὐλάχιστον νὰ ἐπιβάλῃ εἰς τοὺς ἐργολάβους τὴν κατασκευὴν σταύλου ἀντὶ τῆς πλατείας διὰ νὰ τοποθετῶνται αὐτοὶ οἱ *ἄνθρωποι*.

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ.

—

I.

Ἐστῆς Ἀφροδίτης τ' ἄγαλμα εἴκοσι χρόνια χάνει.
Ἐτέλειωσε· καμάρωνε· ἔξαφνα πέφτει σπάνει.
Ἔκλαψε· ἔπειτ' ἀρχινᾷ μὲ δακρυσμένα μάτια
Ἀγγελουδάκια κ' ἔρωτες νὰ κάνῃ τὰ κομμάτια.

Στὸν ἔρωτα θυσίασα κ' ἐγὼ τὰ ὄνειρά μου,
Τὴν τύχη μου, τὴν νειότη μου, τὸ αἷμα, τὴν καρδιά μου.
Μὰ τώρα, ποῦ τὸν ἔκανε μία κόρη κομματάκια,
Τὰ μάζωξα καὶ θλιβερὰ τὰ κάνω τραγουδάκια.

II.

Εἶν' ἔμορφη καὶ κρύβεται! Στὸν δρόμο πάντα βγαίνει
Μὲ σκέπη ὄχι μὲ κλωστὴ μὲ ὄχνη καμωμένη,
Ποῦ φαίνονται δὲν φαίνονται τὰ δροσερά της κάλλη.

Μὰ εἶναι πειὸ γλυκὸ τὸ φῶς κλεισμένο 'στὸ κρυστάλλι.

Μὲ ἀγαπᾷ καὶ κρύβεται. Σὰν κάθωμαι σιμά της
Μὲ γέλοια καὶ καμώματα σκεπάζει τὴν καρδιά της,
Καὶ πνίγει τὸν ἐρωτικὸ σκοπό, ὅπου τῆς ψάλλει.

Μὰ εἶναι πειὸ γλυκὸ τὸ φῶς κλεισμένο 'στὸ κρυστάλλι.

Νέκος.

PENSEE.

—

La femme dispose, le philosophe suppose, le financier impose, le tribun pose et le soldat s' expose.

X.
